

figer: Ja, men dette er jo et demokratisk Forslag; det er jo fremhævet af en af Demokratiet's Førere i Folkethinget, af det ærede Medlem fra Stege (Woffen), hvilke glimrende Fordele der for Demokratiet er ved Vedtagelsen af dette Forslag, vi maa presse denne Citron lidt mere, det er ikke mere end billigt, vi maa hægte en Betingelse derpaa, man tager nok derimod, hvad saa? Jeg tror ikke, man kunde fortænke Landsthinget i, om det prøvede herpaa, det vil sige, hvis det har noget Haab om, at det tør vente, at Folk ville gaa saa vidt. Det er logisk fra Landsthingets Side at slutte saaledes efter det Billede, som det ærede Medlem har givet af sit Forslag. Saa faae vi se, om der skulde komme noget Mennefselig i Veien med Forslaget paa dets videre Vej. Jeg skulde selvfølgelig ikke fortryde derpaa, tværtimod, det skulde være mig hjært. Men ikke desto mindre maa jeg dog i denne Forbindelse gjøre opmærksom paa, hvordan den Stilling er, som det ærede Medlem, idet han gjør sig til den yderste Militarismes Talsmand i denne Sal, har beredt Fremtidens Demokrati overfor dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem maa jo vide, at han vil have gjort Demokratiet's Bestræbelser for at indføre en tidsvarende Lov dobbelt besværlig, naar der senere kan peges tilbage paa, at dette har Folkethinget vedtaget.

Den høie Regjering er noget vanskelig at røre ved. Jo mere man roser den, desto mere ilde tilmode bliver den. Man tør ikke sige, at den er glad, heller ikke har den Lust til at beskænde, at den er bedrøvet, den forbeholder sig Ret til ikke at sige nogen af Delene, og det er det, som den høie Regjering betragter som Toppunktet af Regjeringsvisdom. Jeg havde dog troet, at min Nos over Regjeringens Snildhed forleden var bleven opfattet som vel fortjent, om end det er sikkert nok, at jeg maatte vente, at Regjeringen vilde modsiges mig. Det kunde ikke gaa an, naar denne Nos var udtalt — og det kunde ikke forhindres — at den saa ikke fik en Dæmper, Lys og Skygge skulde følges ad, det maatte Enhver forstaa, og hvis dette ikke var kommet til, vilde mine Udtalelser heller ikke have faaet den Betydning, som de kunde have for os, der kjende Situationen. Naar imidlertid Regjeringen vil have, at man skal betragte det som en særegen udmærket parlamentarisk Stilling, at den saaledes staar og ser til, er det underligt, at, naar man saa siger om Regjeringens Medlemmer, at de ere fine — fine Konditorer maa jeg ikke sige, thi det er Noget, som kun passer til den daglige Tale mellem os Medlemmer — jeg siger altsaa fine Mænd, der vide, hvorledes Sagen hænger sammen, og som følge godt med, og om end de tie, dog have Indflydelse, tage de os det ilde op. Det maa vi ikke sige. Men skulle vi altsaa tage Stillingen ganske nøjternt og betragte den efter parlamentariske Regler, saa vil jeg sige, at jeg aldrig nogenstinde har hørt Mage

til Regjeringsstilling. Jeg tror ikke, at der eksisterer noget Land, hverken i eller udenfor det kinesiske Rige, hvor en Regjering stiller sig saa hjælpeløst — naar jeg altsaa skal tage det paa denne Maade — som Regjeringen overfor dette Spørgsmaal. Og det er dog saaledes, at Regjeringen vil have, at vi skulle forstaa Sagen; thi er mit Første ikke rigtigt, saa maa dette Sidste være det. Jeg skal overlade til den høie Regjering, om den bedre kan lide dette Sidste end mit Første. Men een Udtalelse af den høie Regjering i denne Situation forstaa jeg. Jeg kan forstaa, at Regjeringen siger: Vi forbeholde os vor Stilling. Thi kan det lykkes Landsthinget at faae hægget Noget paa Forslaget, som man maa være glad ved — og man maa jo allerede være mere end glad nu — hvorfor skulde saa Regjeringen og dens Venner ikke tage derimod? Dette forstaa jeg meget godt i denne Situation. Men enten er mit Første rigtigt, eller man maa tillade mig at sige, at naar den høie Regjering ikke selv formaar at stille Forslag til Gjennemførelsen af Lovgivningsreformer eller ved sine Udtalelser at belyse, vejlede og fremme dem, men derimod vindicerer for sig en suldstændig hjælpeløs Stilling og ikke veed ud eller ind, men gaar ind paa Tilfældighedernes Værk — saaledes lød den høitærede Ministers Indsigelse — saa kan jeg ikke sige Andet end, at saa forekommer det mig, at Regjeringen maatte sige sig selv, at dens Tid nu naturlig maatte være omme.

Marineministeren (Navn): Jeg vil blot tillade mig at sige et Par Ord ligeoverfor det, som det ærede Medlem nu fremkom med. Naar det ærede Medlem sagde, at Regjeringen stod ganske hjælpeløs, saa tror jeg vist, at han tager fejl. Hvorledes Sagen er foregaaet her, er jo bekendt nok. Regjeringen havde et Forslag under Udarbejdelse, og det blev derfor sagt her, da det private Lovforslag fremkom, at man maatte modsætte sig det; da imidlertid det private Forslag blev ændret saaledes, at man saae, at det kunde blive brugeligt, gif man ind paa ikke at lægge det nogen Hindring i Veien, og det synes at være en naturlig Sag. Med Hensyn til, hvad der foregik isjor, vil jeg bemærke, at jeg ikke kan forstaa, at den Omstændighed, at Regjeringen ikke fik gennemført netop det Sørløvsforslag, som den forelagde, skulde være et Tegns paa dens Hjælpeløshed. Jeg skal benytte Leiligheden til at gjøre en Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup), der sagde forleden Dag, at han syntes, jeg havde været meget ivrig i at forsvare min Kollega, Krigsministeren, mod Beskyldningen for Snildhed og Sindrighed. Jeg skal derfor bemærke, at, naar man vil se, hvorledes Diskussionen faldt, saa var der naturligvis ikke Spørgsmaal om at forsvare enten særlig Krigsministeren eller Regjeringen i det Hele mod Snildhed og Sind-